

5. Kirillova, Olga. (2016). Cultural pattern of decadent oeuvre. In: Naukovi Zapysky Natsional'noho universytetu "Kyjevo-Mohylyans'ka Akademiya": Gumanitarni nauky: Filologichni nauky. Filosofiya i religijeznavsto. Teoriya ta istoriya kul'tury. Istorychni nauky. K.: NaUKMA [In Ukrainian].
6. Kirichenko, E.I. (1982). Russian Architecture of 1830-1910s. M.: Iskusstvo [In Russian].
7. Smirnov, I.P. (2009). Video sequence: Historical semantics of cinema. SPb.: Petropolis [In Russian].
8. Tynyanov, Y.N. (1977). The Film Art. In.: Tynyanov, Yuri. Poetics. History of Literature. Film Art. M.: Iskusstvo [In Russian].
9. Massobrio, G., Portoghesi, P. (1983). La donna Liberty. Roma : Bari [In Italian].

УДК 316. 776: 316.752

*Денисюк Жанна Захарівна,
кандидат культурології,
начальник відділу наукової
та редакційно-видавничої діяльності
Національної академії керівних кадрів
культури і мистецтв
ORCID: 0000-0003-0833-2993
jannet_d7@ukr.net*

АКСІОЛОГІЧНІ КОНЦЕПТИ ЯК ЗМІСТОВА ОСНОВА ТЕКСТІВ ПОСТФОЛЬКЛОРУ

Мета роботи – дослідити поняття аксіологічного концепту як змістової основи текстів постфольклору у вираженні їх ціннісних доміант. **Методологія дослідження** полягає в застосуванні аналітичного, лінгвістичного, аксіологічного, культурологічного методів у вивченні поняття концептів та концептосфери у формуванні аксіологічних змістів текстів постфольклору. **Наукова новизна** роботи полягає у застосуванні поняття концепту в дослідженні сутності та змісту текстів постфольклорної творчості. **Висновки.** В результаті дослідження встановлено, що тексти постфольклору, які утворюються в середовищі інтернету, в своїй основі містять яскраво виражені аксіологічні концепти, що розкриваються як через вербальну складову, так і через візуальну (іконічну). В умовах загального контекстного поля постмодерної культури відбувається нове моделювання взаємодії між конотатом і денотатом шляхом накладення додаткових сенсів на вихідне повідомлення, що змінює і трансформує його. Ігровий модус комунікації стає невід'ємною рисою постмодерного світовідчуття, виражений за допомогою пародії, іронії, комізму, сміху, сатири, гумору, в основі яких закладена ідея перекодування, переоцінки, переосмислення, творчості і новизни, тобто культурного креативу. Таким чином, варіативність текстів постфольклору як суто вербальних, так і з застосуванням полімодальних знакових систем обумовлює формування стилістично-змістових виражальних засобів.

Ключові слова: концепт, аксіологічні концепти, постфольклор, лінгвістичні концепти, ігрові модуси.

Денисюк Жанна Захаровна, кандидат культурології, начальник отдела научной и редакционно-издательской деятельности Национальной академии руководящих кадров культуры и искусств

Аксиологические концепты как содержательная основа текстов постфольклора

Цель работы – исследовать понятие аксиологического концепта как содержательной основы текстов постфольклора и выражение их ценностных доминант. **Методология исследования** заключается в применении аналитического, лингвистического, аксиологического, культурологического методов в изучении понятия концептов и концептосферы в формировании аксиологических смыслов текстов постфольклора. **Научная новизна** работы заключается в применении понятия концепта в исследовании сущности и содержания текстов постфольклорного творчества. **Выводы.** В результате исследования установлено, что тексты постфольклора, которые образуются в среде интернета, в своей основе содержат ярко выраженные аксиологические концепты, раскрывающиеся как через вербальную составляющую, так и через визуальную (иконическую). В условиях общего контекстного поля постмодерной культуры происходит новое моделирование взаимодействия между конотатом и денотатом путем наложения дополнительных смыслов на исходное сообщение, что меняет и трансформирует его. Игровые модусы коммуникации становится неотъемлемой чертой постмодерного мироощущения, выраженные с помощью пародии, иронии, комизма, смеха, сатиры, юмора, в основе которых заложена идея перекодировки, переоценки, переосмысления, творчества и новизны, то есть культурного креатива. Таким образом, вариативность текстов постфольклора как сугубо вербальных, так и с применением полимодальных знаковых систем, обуславливает формирование стилистически содержательных выразительных средств.

Ключевые слова: концепт, аксиологические концепты, постфольклор, лингвистические концепты, игровые модусы.

Denysyuk Zhanna, Ph.D. of Cultural Science, Head of research and publishing department of National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts

Axiological concepts as the content basis of post-folklore texts

Purpose of Article. The work aims to investigate the axiological concept of the concept as the content basis of post-folklore texts and the expression of their value dominants. The **methodology** of the research consists in the application of analytical, linguistic, axiological, and cultural methods within the study of the concept and concept sphere definition in the formation of axiological meanings of the post-folklore texts. The **scientific novelty** of the research is the application of the concept idea in terms of the study of the essence and content of the post-folklore creativity texts. **Conclusions.** As a result of the research, it was established that the post-folklore texts, which are formed in the Internet environment, contain basically well-pronounced axiological concepts, revealing both through the verbal component and through the visual (iconic). In the context of the general contextual field of postmodern culture, a new simulation of the interaction between the connotate aspect and the denotata takes place by imposing additional meanings on the initial message, which changes and transforms it. The game modes of communication become an integral feature of the postmodern attitude, expressed through parody, irony, comedy, laughter, satire, humor, based on the idea of recoding, re-evaluation, rethinking, creativity, and novelty, that is cultural creativity. Thus, the variability of the post-folklore texts, both purely verbal and using polymodal sign systems, determines the formation of stylistically meaningful expressive means.

Key words: concept, axiological concepts, post-folklore, linguistic concepts, game modes.

Актуальність теми дослідження. Зразки постфольклорної творчості, що зародилися у середовищі інтернету, фактично постали як артефакти культурних практик, утворені цифровим простором та комунікативними мережами. Жанрове різноманіття й змістове наповнення текстів постфольклору, власне, й визначається в переважній більшості цими факторами. Електронне середовище інтернету

зумовлює можливості застосування технологічного цифрового інструментарію для створення візуально-графічних текстів постфольклору, а спосіб функціонування вербальної складової (як гіпертексту, широке інтертекстуальне тло) формує різновиди малих жанрів вербальних текстів постфольклору. Численні варіації поєднання вербального та візуально-графічного компонентів спричинилися до утворення креолізованих творів у постфольклорі, які й складають найбільшу його частку.

Інтернет як велика комунікативна мережа, що включає в себе окремі напрями і способи комунікації, більшість текстів формує як засоби для здійснення комунікативних актів, за допомоги яких стає можливим не лише формальна передача повідомлення, але й вираження власної думки, твердження, оцінного судження тощо. Такі тексти, в тому числі постфольклорні, своєю будовою та засобами вираження головного ціннісно-сміслового концепту, тобто загальної думки, ідеї, що підлягає дешифруванню та інтерпретації іншими учасниками комунікації, прямо залежать від комунікативного акту. Чим глибшими є сенси, що піддаються розкодуванню, закладені в постфольклорний текст, тим більше це підвищує його діалогічність та період функціонування у інтернет-середовищі. Для того, щоб подібний текст набув багатократного поширення та подальшої варіативності, він повинен володіти максимальною лаконічністю та водночас змістовністю й експресивністю, що дозволить його багатократне використання, повторення і відтворення в інших варіантах.

Аналіз досліджень і публікацій. Застосування поняття концепту щодо дослідження аксіологічних доміант текстів постфольклору здійснюється вперше. Саме ж осмислення концепту як теоретичної категорії знайшло відображення в працях В. Дем'янка, В. Красних, Т. Кузнецової, В. Маслової, І. Нікішина, А. Приходько, К. Серажим, Г. Слишкіна, Ю. Шрайдера.

Мета роботи – дослідити поняття концепту як змістової основи текстів постфольклору у вираженні їх ціннісних доміант.

Виклад основного матеріалу. Окрім того, що постфольклор являє собою своєрідну форму комунікації, що ґрунтується на засадах розважально-сміхових модусів, це є сегмент творчого самовираження різних представників соціуму – звичайних користувачів інтернет-мережі. Будучи засобом розваги, складовою повсякденних комунікативних практик, постфольклор, водночас, є виразником емоційно-оцінної складової в донесенні до широкого загалу осмислення актуальних явищ повсякденної дійсності. Це робить його твори влучними, популярними та гостро соціальними. Така експресивність також потребує спеціальних засобів структурування постфольклору та маніфестації його головних ідей і цінностей.

Необхідно також враховувати те, що постфольклор, утворений нелінійним, гіпертекстуальним середовищем інтернету в повній мірі ввібрав в себе основні принципи композиційно-структурного вираження своїх ідей та змісту, що робить його цілком наближеним до текстів постмодерної культури. Множинність конотацій та інтерпретації означуваного створює додаткову насиченість змісту, а деконструктивна іронія вкупі з легким цинізмом створюють альтернативне бачення усталеним культурним нормам, стереотипам, цінностям.

Перенесення феномену постфольклорної творчості в середовище інтернету цілком відповідає новим пошукам вираження власних оцінних суджень в осмисленні подій, явищ повсякденної дійсності та поширення всіх цих розважально-сміхових артефактів та сентенцій на широкий загал в процесі комунікативних практик. Максимальна поляризація позитивного та негативного, соціокультурні маркери «свій-чужий», маніфестація «ідеального» та повна деконструкція «офіційного» в іронічних і викривальних формах – все це знаходить відображення в репрезентованих аксіологічних концептах, втілених у текстах постфольклору.

Деконструктивні постмодерні іронічні практики можуть виступати як м'які культурні технології зміни свідомості, створюючи аксіологічні й етичні альтернативи новим культурним нормам і формоутворення. У цьому процесі відбувається перенесення плану активних дій зі сфери соціальної практики в сферу свідомості, тобто туди, де конструюється поведінка соціальних суб'єктів і змінюються соціальні правила [8, 83].

Застосування постмодерної іронії в постфольклорі інтернет-простору слугує доволі експресивним засобом вираження його ціннісних змістів, що, водночас актуалізує його діалогічність і поширеність в процесі комунікативної діяльності в межах окремого соціокультурного простору. Разом з тим, можливість вільного й анонімного спілкування, використання «маски-ідентичності» та винесення власних думок, втілених у формах постфольклорних текстів, на широкий загал такої ж анонімної аудиторії, створило своєрідне карнавалізоване культурно-інформаційне середовище на кшталт середньовічної «низової» культури, як визначав його М. Бахтін. У творах, продукованих таким середовищем, закладена певна опозиційність «офіційним версіям» подій і явищ, що відбуваються в межах конкретного соціуму. Відтак, у творчих експресивних та гумористично-сміхових формах учасниками репрезентується власне бачення актуального повсякдення з наданням схвальних чи негативних оцінних суджень, із застосуванням вербального та візуального креативу, відхиленням від унормованих культурних концептів і взірців, проте, які беззаперечно є впізнаваними представниками даного соціуму.

Технологічно-комунікативні фактори творення інтернет-середовища в повній мірі визначають структурні засоби вираження, які притаманні постфольклорним текстам, що постають і циркулюють в такому середовищі. Залежно від типології самих текстів і їх жанрового різноманіття можна виокремити засоби вираження ціннісно-сміслових концептів постфольклорних текстів як суто вербального характеру (лінгвістична гра, сленг, тролінг, мовний «стьоб»), так і засоби із застосуванням візуально-графічних (іконічних) елементів, які разом з вербальними утворюють оригінальний твір. Загалом поєднання всіх складових в межах конкретного тексту створює цілісність його сприйняття та включення в комунікативну гру щодо декодування всіх зашифрованих його аксіологічних концептів, сенсів та конотацій.

Найперше, варто звернутися до вихідного поняття концепту як методу аналізу засобів вираження сенсів та головних цінностей в змісті постфольклорних текстів як вербального, так і візуального характеру.

Концепти являють собою певні ментальні утворення, що є категоріальними складовими ціннісно-сміслового простору мови. Тобто це ідеальні об'єкти, які представлені у свідомості певним мовним знаком. Загалом з концептом отожднюється смисл тексту, глибинний план його змісту, що у свою чергу, співвідноситься із знаком (у тому числі й мовним). «Концепт – це інформація, яку знак несе про можливі денотати, про їх місце в системі реалій, в універсумі» [13, 10]. В. Красних зазначає, що при породженні тексту вихідною точкою слугує концепт, який є глибинним смислом, згорнутою смисловою структурою тексту [3, 60]. Українська дослідниця К. Серажим наголошує, що концепт є своєрідною «точкою вибуху», яка спонукає текст до життя. З одного боку, він є відправним моментом породження тексту, а з іншого – кінцевою метою його сприйняття [9, 163].

Концепт – це змістовна сторона словесного знаку, за якою стоїть поняття (тобто ідея, яка фіксує суттєві «умоосязні» властивості реалій і явищ, а також відносини між ними), що належить до розумової, духовної або життєво важливої матеріальної сфери існування людини, вироблене і закріплене суспільним досвідом народу, що має в його житті історичні корені, соціально і суб'єктивно осмислюються і відповідно, співвідноситься з іншими поняттями [2].

Так, концепти національної культури, етнокультури формуються як загальними культурними набутками, так й індивідуальними культурними смислами, що існують у свідомості людини, нею засвоєні й експліковані в діяльності. Культурні концепти можуть включати міфологеми, артефакти, предмети матеріальної і духовної культури, виступають в ролі символів, що слугують ціннісно-сміисловою репрезентацією певного колективного досвіду.

Концепти реалізуються в поняттях, що дозволяє виявляти особливості ментального світу того чи іншого народу, пізнати його культуру на різних етапах її становлення. Вони являють собою розумові образи, які стоять за мовними знаками та означуванням мовних знаків [6, 5].

Застосування концепту в культурологічних дослідженнях є доцільним з точки зору вивчення абстрактно-теоретичних елементів культури, що існують поряд із об'єктивними (матеріально втіленими), проте маніфестуються в узагальнених теоретизуваннях – концептах. До таких належать й цінності суспільства, що існують на рівні загальноприйнятих норм та орієнтирів, та мають культурно-сміслове, аксіологічне втілення в різних об'єктах матеріальної культури. Суб'єктивні елементи культури, реалізовані в мові, отримали назву лінгвокультурних концептів. Концепт є системним утворенням, середовищем існування якого є національна концептосфера, що взаємодіє із іншими концептами [11, 29].

Тексти постфольклору, що утворюються в середовищі Інтернету, в своїй основі містять яскраво виражені аксіологічні концепти, що розкриваються як через вербальну складову, так і через візуальну (іконічну). За визначенням А. Приходько, візуалізація як невербальна версифікація концепту може мати вигляд картинки, фотографії, відео, креолізованого тексту (лінгвовізуального явища, в якому вербальний і графічний компоненти утворюють єдине ціле). Візуалізація є не новим ім'ям концепту, а його дублюванням іконічним знаком,

в результаті якого відбувається ніби подвійна семіотична об'єктивація – вербальна (оперує вербальними знаками) і невербальна (оперує іконічними знаками). Візуалізація лінгво-культурних концептів полягає в додаванні певної наочності структурі і властивостям того чи іншого концепту [7, 95].

Ускладнена структура постфольклорних текстів як полікодових, полімодальних утворень дає підстави дослідникам відносити їх до «лінгво-культурем інтернет-простору, що впливають на розвиток культури сучасного суспільства» [1, 28].

Якщо звернутися до текстів класичного фольклору, що визначалися суто вербальною складовою, то вони мали в наявності обов'язкові конотації, які визначалися як внутрішньотекстовими семантичними зв'язками, так і мали зовнішні позатекстові фактори. Фольклорна конотація включає в себе і національний світогляд, народне світовідчуття, спосіб образного народного мислення, ті традиційні фольклорні смисли, які не народжуються в тексті, а які привносяться ззовні, проте відіграють помітну роль в композиції і змісті фольклорного твору [10, 185-186].

Визначення аксіологічного концепту як ключової одиниці текстів постфольклору та осмислення в цьому аспекті їх змістового наповнення дає можливість здійснити аналіз текстів з метою визначення їх аксіологічного потенціалу та виявлення актуальних ціннісних орієнтирів у соціумі. Загалом концептуальний аналіз ґрунтується на вивченні концептів як смислових домінант тексту, які організують його смислову структуру. Орієнтація на концепт як на репрезентант смислу тексту дозволяє розглядати його (концепт) як «резервуар» сукупності смислів-цінностей, відтак – як ціннісно-смислову домінанту матеріалу [4, 142]. Аксіологічний концепт, таким чином, є одночасно основною одиницею та інструментом дослідження постфольклорних текстів, що забезпечить можливість виявити ціннісні смисли постфольклорного тексту шляхом дослідження його візуально-графічних та лінгвістично-когнітивних складових.

На текстовому рівні загальний сенс концепту, як правило, репрезентують мовні одиниці, об'єднані значущим спільним змістом. Вони є тими смисловими корелятами, які актуалізують у свідомості реципієнта ключові концепти, загальновідомі в межах даного соціокультурного середовища. Далі необхідним етапом аналізу є вивчення зв'язків між наявними в тексті іншими ключовими концептами, конотаціями, контекстним знанням та інтертекстуальними зв'язками.

Структурно концепт являє собою власне, поняття, що виступає денотатом, а також складовою є перцептивно-образний адстрат, що формується зі знань, образів і асоціацій, які впливають у свідомості в зв'язку з тим чи іншим денотатом на підставі узагальненого образу / гештальту, в якому закладені індивідуальну досвід і колективне знання. Іншою складовою концепту є ціннісний (валоративний) епістрат, що спирається на ті духовні імпульси, які оживають у свідомості людини завдяки її приналежності до тієї чи іншої етно- і лінгво-культурної спільноти [7, 23, 27].

Аксіологічні концепти взаємодіють між собою, формуючи структуру тексту як упорядковану сукупність логічно вибудованих компонентів, які характеризуються різноманітними ієрархічними відношеннями та взаємозв'язками між собою. Кожне концептуальне утворення виявляє себе через стійке угруповання значеннево однорідних та ієрархічно впорядкованих ментальних одиниць, серед яких розрізняють метаконцепти, концепти та субконцепти. Під метаконцептом розуміють категоріальні аксіологічні утворення, які несуть базові загальнолюдські оцінні смисли. Підпорядковуються метаконцептам, власне, концепти, які в загальній ієрархії є ментальними одиницями меншого обсягу. Водночас вони являють собою родові парцели стосовно своїх видових конструктів – субконцептів, що є складниками їх концептуальних полів.

Така ієрархічна структура ментальних одиниць відбиває процеси концептуалізації та категоризації, завдяки яким відбувається поступове нарощення оцінного смислу тексту. Концептуалізація спрямована на організацію у свідомості реципієнта концептуальних структур і зв'язків між ними.

Наявні в текстовому просторі концептуальні одиниці, взаємодіючи між собою, можуть вступати у відношення координації (тотожності, рівноправності), субординації (підпорядкування), пересічення та контрасту.

Нарощення оцінних смислів відбувається на двох рівнях: на мовленнєвому (поверхневому), про що свідчить лексична сполучуваність вербальних репрезентантів концептів, та мисленнєвому (когнітивному), де подані структуровані знання про відтворену в тексті дійсність.

Акумулювання аксіологічних смислів постфольклорних текстових концептів може здійснюватися на рівні конотативної інформації, яка «прочитується» завдяки асоціативним зв'язкам, алюзіям, що виникають при сприйнятті таких творів в процесі комунікації. У такому разі концепти повністю відкриваються в загальній структурі тексту за умови наявності відповідних фонових знань комуніканта. Більшість творів постфольклору, що є креолізованими текстами, являють собою лінгвокультурні концепти, які на відміну від когнітивних, мають акцентуацію ціннісного елемента – крім смислового компонента, містять ще й оцінку, ставлення людини до того чи іншого об'єкта, події, явища [5, 62]. Відтак, породження та розкодування текстів постфольклору вимагає від адресанта мовної, комунікативної та культурної компетентності.

Лінгвокультурний концепт, за Г. Слишкіним, може існувати на трьох рівнях:

1) як системний потенціал, тобто сукупність засобів апеляції до концепту, пропонованих носію мови культурою, як накопичене культурою лінгвістичне надбання, зафіксоване в лексикографії;

2) як суб'єктний потенціал, тобто арсенал мовних засобів, що зберігаються в свідомості індивіда;

3) як текстові реалізації, тобто апеляції до концепту в конкретних комунікативних цілях. Даний рівень є природним існуванням концепту, що відображає його властивість діалогічного спрямованості [11, 33].

Слід зазначити, що сучасна інтернет-комунікація, яка для користувачів представлена соціальними мережами, відео-хостинговими ресурсами, форумами,

можливістю коментування подій і новин на різних сайтах мережі, поширення уподобаної інформації шляхом репостів, спрямована, в переважній більшості, на те, аби розважити і відправника, і одержувача, а також підтримати комунікацію, додатково нагадати про свою присутність, отримати нову тему для розмови [12, 43]. Саме інтернет на сьогоднішній день є всесвітньо поширеною синкретичною формою єдиного кіберпростору, цінність якого визначається комунікативними функціями. Структурно-функціональні характеристики інтернету конструюють його у вигляді «ризому», забезпечуючи миттєве і багаторазове поширення інформації, за законами синергетичних систем комунікацій, що реалізують своє упорядкування в якості власної самоорганізації.

Наукова новизна роботи полягає у застосуванні поняття концепту в дослідженні сутності та змісту текстів постфольклорної творчості.

Висновки. Тексти постфольклору, що утворюються в середовищі інтернету, в своїй основі містять яскраво виражені аксіологічні концепти, що розкриваються як через вербальну складову, так і через візуальну (іконічну). В умовах загального контекстного поля постмодерної культури відбувається нове моделювання взаємодії між конотатом і денотатом шляхом накладення додаткових сенсів на вихідне повідомлення, що змінює і трансформує його. Ігровий модус комунікації стає невід'ємною рисою постмодерного світовідчуття, виражений за допомогою пародії, іронії, комізму, сміху, сатири, гумору, в основі яких закладена ідея перекодування, переоцінки, переосмислення, творчості і новизни, тобто культурного креативу. Таким чином, варіативність текстів постфольклору як суто вербальних, так і з застосуванням полімодальних знакових систем обумовлює формування стилістично-змістових виражальних засобів.

Література

1. Громова М. Интернет-мем как лингвокультурема современного филологического анализа / М. Громова // Мова. – 2015. – № 23. – С.27–31.
2. Демьянков В. З. Термин «концепт» как элемент терминологической культуры / В.З. Демьянков [Электронный ресурс]. – Электрон. дан. (1 файл). – Режим доступа: http://www.infolex.ru/FOR_SHV.HTM
3. Красных В. В. От концепта к тексту и обратно (к вопросу о психолингвистике текста) / В. В. Красных // Вестник Московского университета. – Сер. 9.: Филология. – 1998. – №1. – С. 53–70.
4. Кузнецова Т. В. Аксіологічні моделі мас-медійної інформації: монографія / Тетяна Кузнецова. – Суми: Університетська книга, 2010. – 304 с.
5. Маслова В.А. Когнитивная лингвистика: учеб. пособие / В. А. Маслова. – 3-е изд., перераб. и доп. – Минск: ТетраСистемс, 2008. – 272 с.
6. Никишина И. Ю. Понятие «концепт» в когнитивной лингвистике / И. Ю. Никишина // Язык, сознание, коммуникация: Сб. статей. – М.: МАКС Пресс, 2002. – Вып. 21. – С.5–7.
7. Приходько А. Н. П Концепты и концептосистемы / А. Н. Приходько. – Днепропетровск: Белая Е. А., 2013. – 307 с.
8. Семишова Е. П. Средства массовой информации в мифологизированном пространстве современного общества / Е. П. Семишова // Социально-экономические явления и процессы. – 2009. – №1. – С.82–85.

9. Серажим К. Дискурс як соціолінгвальне явище: методологія, архітектоніка, варіативність (на матеріалах сучасної газетної публіцистики): монографія / К. Серажим. – К.: Вид-во Київ. нац. ун-ту ім. Т. Шевченка, 2002. – 392 с.
10. Сердюк М. А. Слово в фольклорном тексте: семантическая структура и субстанциональные свойства / М. А. Сердюк // Известия РГПУ им. А.И. Герцена. – 2009. – №96. – С.184–191.
11. Слышкин Г. Г. Лингвокультурный концепт как системное образование / Г. Г. Слышкин // Вестник ВГУ. Серия «Лингвистика и межкультурная коммуникация». – 2004. – № 1. – С.29–34.
12. Соколова Е. В. Виртуальное пространство: новые феномены коммуникации / Е. В. Соколова // Антропологічні виміри філософських досліджень. – 2012. – Вип. 1. – С.41–47.
13. Шрейдер Ю. А. Логика знаковых систем (элементы семиотики) / Ю. А. Шрайдер. – Москва: Знание, 1974. – 64 с.

References

1. Gromovaya, M. (2015). Internet-mem as a linguistic culture of modern philological analysis. *Mova*, 23, 27-31 [in Ukrainian].
2. Demyankov, V.Z. The term "concept" as an element of terminological culture. Retrived from: http://www.infolex.ru/FOR_SHV.HTM [in Russian].
3. Krasnych, V. V. (1998). From concept to text and back (to the question of the psycholinguistics of the text). *Vestnik Moskovskogo universiteta. Ser. 9.: Filologija*, 1, 53-70 [in Russian].
4. Kuznetsova, T.V. (2010). Axiological models of mass-media information. *Sumy` University` tets`ka kny`ga* [in Ukrainian].
5. Maslova, V.A.(2008). *Cognitive linguistics*. Minsk: TetraSystems [in Russian].
6. Nikishina, I. Yu. (2002). The concept of "concept" in cognitive linguistics. *Language, consciousness, communication*. M.: MaksPress, vol. 21, pp.5-7 [in Russian].
7. Prikhodko, A.N. (2013). *Concepts and concept systems*. Dnepropetrovsk: Belaja E. A. [in Russian].
8. Semishova, E.P. (2009). Mass media in the mythologized space of modern society. *Social'no-jekonomicheskie javlenija i processy*, 1, 82-85 [in Russian].
9. Serazhim, K. (2002). *Discourse as a Sociolinguistic Phenomenon: Methodology, Architectonics, Variation (on the Materials of Modern Newspaper Jou K.: Vy`d-vo Ky`yiv. nacz. un-tu im. T. Shevchenka malism)* [in Ukrainian].
10. Serdyuk, M.A. (2009). Word in the folklore text: the semantic structure and the substantial properties. *Izvestija RGPU im. A.I. Gercena*, 6, 184-191 [in Russian].
11. Slyshkin, G. G. (2004).Linguocultural concept as a systemic education. *Vestnik VGU. Serija «Lingvistika i mezhkul'turnaja kommunikacija»* 1, 29-34 [in Russian].
12. Sokolova, E.V. (2012). Virtual space: new phenomena of communication. *Antropologichni vy`miry` filosofs`ky`x doslidzhen`*, 1, 41-47 [in Ukrainian].
13. Shreider, Yu. A. (1974). *Logic of sign systems (elements of semiotics)*. Moskva: Znanie [in Russian].